

EL MISSATGE DE SILO

Nota dels impressors.

El Missatge donat per Silo al juliol del 2002, consta de tres parts: el Llibre, l'Experiència i el Camí.

El Llibre és conegut des de fa temps com "La Mirada Interna".

L'Experiència està plantejada a través de vuit cerimònies.

El Camí és un conjunt de reflexions i suggeriments.

En aquesta recopilació hi ha el Missatge complet. Circula imprès i a través de les xarxes informàtiques.

© Silo. Segona recopilació, 2007

EL LLIBRE

I. LA MEDITACIÓ

1. Aquí s'explica com el sense-sentit de la vida es converteix en sentit i plenitud.
2. Aquí hi ha alegria, amor al cos, a la natura, a la humanitat i a l'esperit.
3. Aquí es renega dels sacrificis, del sentiment de culpa i de les amenaces d'ultratomba.
4. Aquí no s'oposa allò que és terrenal a allò que és etern.
5. Aquí es parla de la revelació interior a la qual arriba tot aquell que medita amb cura en una recerca humil.

II. DISPOSICIÓ PER COMPRENDRE

1. Sé com et sents, perquè puc experimentar el teu estat. Tu, però, no saps com s'experimenta el que jo dic. Per tant, si et parlo amb desinterès d'allò que fa feliç i lliure l'ésser humà, val la pena que intentis comprendre.
2. No pensis que comprendràs discutint amb mi. Si creus que contrariant això, el teu enteniment s'aclareix, pots fer-ho; però aquest no és el camí que correspon en aquest cas.
3. Si em preguntes quina és l'actitud que convé, et diré que és la de meditar en profunditat i sense presses el que aquí t'explico.
4. Si repliques que tens coses més urgents de les quals ocupar-te, contestaré que si el teu desig és dormir o morir, jo no faré res per oposar-m'hi.
5. No argumentis tampoc que et desagrada la meva manera de presentar les coses, perquè això no ho dius de la clofolla quan t'agrada el fruit.
6. Exposo de la manera que em sembla adient, no de la que fóra desitjable per als qui aspiren a coses allunyades de la veritat interior.

III. EL SENSE-SENTIT

En molts dies vaig descobrir aquesta gran paradoxa: aquells que havien portat el fracàs dins el seu cor pogueren albirar l'últim triomf; aquells que s'havien sentit triomfadors, restaren en el camí com a vegetals de vida difusa i apagada. En molts dies jo vaig arribar a la llum des de les obscuritats més obscures guiat no per l'ensenyament sinó per la meditació.

Així, el primer dia em vaig dir:

1. No hi ha sentit a la vida si tot acaba amb la mort.
2. Tota justificació de les accions, siguin menyspreables o excel·lents, és sempre un nou somni que deixa el buit per davant.
3. Déu és quelcom no segur.
4. La fe és quelcom tan variable com la raó i el son.
5. "Allò que hom ha de fer" pot ser discutit totalment i no hi ha res que vingui definitivament a donar suport a les explicacions.
6. "La responsabilitat" d'aquell que es compromet amb alguna cosa no és més gran que la responsabilitat d'aquell que no s'hi compromet.
7. Em moc segons els meus interessos i això no em converteix en covard però tampoc en heroi.
8. "Els meus interessos" no justifiquen ni desacrediten res.
9. "Les meves raons" no són millors ni pitjors que les raons dels altres.
10. La crueltat m'horroritza, però no per això ni en si mateixa és pitjor o millor que la bondat.
11. Allò dit avui per mi o pels altres, no val demà.
12. Morir no és millor que viure o no haver nascut, però tampoc no és pitjor.
13. Vaig descobrir, no per l'ensenyament sinó per l'experiència i la meditació, que no hi ha sentit a la vida si tot acaba amb la mort.

IV. LA DEPENDÈNCIA

El dia segon.

1. Tot allò que faig, sento i penso no depèn de mi.
2. Sóc variable i depenc de l'acció del medi. Quan desitjo canviar el medi o el meu "jo", és el medi el que em canvia a mi. Llavors, cerco la ciutat o la natura, la redempció social o una nova lluita que justifiqui la meua existència... En cadascun d'aquests casos, el medi em porta a decidir per una o altra actitud. D'aquesta manera, els meus interessos i el medi aquí em deixen.
3. Dic, llavors, que no importa qui o què decideix. Dic, en aquestes ocasions, que haig de viure, ja que estic en situació de viure. Dic tot això, però no hi ha res que ho justifiqui. Puc decidir-me, vacil·lar o romandre-hi. De totes maneres, una cosa és millor que altra provisòriament, però en definitiva, no hi ha "millor" ni "pitjor".
4. Si algú em diu que qui no menja mor, li contestaré que, en efecte, així és i que està obligat a menjar esperonat per les seves necessitats, però no hi afegiré que la seva lluita per menjar justifica la seva existència. Tampoc no diré que això sigui dolent. Diré amb senzillesa que es tracta d'un fet individual o col·lectivament necessari per a la subsistència, però sense sentit en el moment en què es perd l'última batalla.
5. Diré, a més, que em solidaritzo amb la lluita del pobre, i de l'explotat i del perseguit. Diré que em sento "realitzat" amb aquesta identificació, però comprendré que res no justifico.

V. SOSPITA DEL SENTIT

El dia tercer.

1. De vegades m'he avançat a fets que després van succeir.
2. De vegades he copsat un pensament llunyà.
3. De vegades he descrit llocs que mai no vaig visitar.
4. De vegades he explicat amb exactitud allò que succeí en la meva absència.
5. De vegades una alegria immensa m'ha sobtat.
6. De vegades una comprensió total m'ha envaït.
7. De vegades una comunió perfecta amb tot m'ha extasiat.
8. De vegades he trencat els meus somiejos i he vist la realitat d'una manera nova.
9. De vegades he reconegut com vist de nou quelcom que veia per primera vegada.

...I tot això m'ha fet pensar. Me n'adono que sense aquestes experiències no podria haver sortit del sense-sentit.

VI. SOMNI I DESPERTAR

El dia quart:

1. No puc prendre per real allò que veig en els meus somnis, tampoc el que veig en semison, tampoc el que veig despert però somiejant.
2. Puc prendre per real allò que veig despert i sense somieig. Això no parla del que registren els meus sentits, sinó de les activitats de la meva ment quan es refereixen a les “dades” pensades. Perquè les dades ingènues o dubtoses, les lliuren els sentits externs, i també els interns, i també la memòria. El que val és que la meva ment ho sap quan està desperta i ho creu quan està adormida. Rarament percebo el que és real d’una manera nova i aleshores comprenc que les coses vistes normalment, s’assemblen al somni o s’assemblen al semison.

Hi ha una manera real d’estar despert: és la que m’ha dut a meditar profundament sobre les coses dites fins aquí, i és, a més, la que em va obrir la porta per descobrir el sentit de totes les coses existents.

VII. PRESENCIA DE LA FORÇA

El dia cinquè.

1. Quan estava realment despert anava escalant de comprensió en comprensió.
2. Quan estava realment despert i em mancava vigor per continuar l'ascensió, podia extreure la Força de mi mateix. Estava en tot el meu cos. Tota l'energia estava fins i tot en les cèl·lules més petites del meu cos. Aquesta energia circulava i era més ràpida i intensa que la sang.
3. Vaig descobrir que l'energia es concentrava en els punts del meu cos quan aquests actuaven i s'hi absentava quan no hi havia activitat.
4. Durant les malalties l'energia mancava o s'acumulava exactament en els punts afectats. Però si aconseguia restablir el seu passatge normal, moltes malalties començaven a recular.

Alguns pobles van conèixer això i van actuar restablint l'energia mitjançant diversos procediments, avui estranys a nosaltres.

Alguns pobles van conèixer això i els seus escollits van actuar comunicant aquesta energia a d'altres i es van produir "il·luminacions" de comprensió i fins i tot "miracles" físics.

VIII. CONTROL DE LA FORÇA

El dia sisè:

1. Hi ha una manera de dirigir i concentrar la Força que circula pel cos.
2. Hi ha punts de control en el cos. D'ells depèn el que coneixem com a moviment, emoció i idea. Quan l'energia actua en aquests punts es produeixen les manifestacions motrius, emotives i intel·lectuals.
3. Segons l'energia actuï més internament o més superficialment en el cos, sorgeix el son profund, el semison o l'estat de despert... Ben segur, les aurèoles que envolten el cos o el cap dels sants (o dels grans deserts), a les pintures de les religions, al·ludeixen a aquest fenomen de l'energia que, de vegades, es manifesta més externament.
4. Hi ha un punt de control de l'estar-despert-veritable i hi ha una forma de portar la Força fins a ell.
5. Quan es porta l'energia a aquest lloc, tots els altres punts de control es mouen alteradament.

En comprendre això i llançar la Força cap a aquest punt superior, tot el meu cos va sentir l'impacte d'una energia enorme i ella va colpejar fortament la meva consciència i vaig ascendir de comprensió en comprensió. Però també vaig observar que podia baixar cap a les profunditats de la ment si perdia el control de l'energia. Vaig recordar llavors les llegendes sobre els "cels" i els "infern" i vaig veure la línia divisòria entre ambdós estats mentals.

IX. MANIFESTACIONS DE L'ENERGIA

El dia setè.

1. Aquesta energia en moviment podia «independitzar-se» del cos mantenint la seva unitat.
2. Aquesta energia unida era una espècie de “doble cos” que corresponia a la representació cenestèsica del propi cos en l'interior de l'espai de representació. De l'existència d'aquest espai, així com de les representacions que corresponien a les sensacions internes del cos, les ciències que tractaven sobre els fenòmens mentals no en donaven prou notícies.
3. L'energia desdoblada (és a dir: imaginada com “a fora” del cos o “separada” de la seva base material), es dissolia com a imatge o es representava correctament depenent de la unitat interna que tingués qui operava així.
4. Vaig poder comprovar que l'“exteriorització” d'aquesta energia que representava el propi cos com “a fora” del cos, es produïa ja des dels nivells més baixos de la ment. En aquests casos succeïa que l'atemptat contra la unitat més primària de la vida provocava aquesta resposta com a salvaguarda d'allò amenaçat. Per això, en el trànsit d'alguns mitjans el nivell de consciència dels quals era baix i la seva unitat interna estava en perill, aquestes respostes eren involuntàries i no reconegudes com produïdes per ells mateixos sinó atribuïdes a d'altres entitats.

Els “fantasmes” o “esperits” d'alguns pobles o d'alguns endevins no eren sinó els propis “dobles” (les pròpies representacions), d'aquelles persones que se sentien preses per ells. Com el seu estat mental estava enfosquit (en trànsit), per haver perdut el control de la Força, se sentien manejades per éssers estranys que de vegades produïen fenòmens notables. Sens dubte, molts “endimoniats” van sofrir aquests efectes. El que era decisiu, aleshores, era el control de la Força.

Això variava per complet tant la meua concepció de la vida corrent com de la vida posterior a la mort. Mitjançant aquests pensaments i experiències vaig anar perdent fe en la mort i des de llavors no hi crec, com no crec en el sense-sentit de la vida.

X. EVIDÈNCIA DEL SENTIT

El dia vuitè.

1. La real importància de la vida desperta se'm va fer palesa.
2. La real importància de destruir les contradiccions internes em va convèncer.
3. La real importància de manejar la Força a fi d'aconseguir unitat i continuïtat, em va omplir d'un alegre sentit.

XI. EL CENTRE LLUMINÓS

El dia novè:

1. En la Força estava la “llum” que provenia d’un centre.
2. En la dissolució de l’energia hi havia un allunyament del centre i en la seva unificació i evolució, el corresponent funcionament del centre lluminós.

No em va estranyar trobar en pobles antics la devoció al déu-Sol i vaig comprendre que si alguns van adorar l’astre perquè donava vida a la seva terra i a la natura, altres van advertir en aquest cos majestuós el símbol d’una realitat més gran.

Hi hagué els qui van anar més lluny encara i van rebre d’aquest centre in comptables dons que, de vegades, “van davallar” com a llengües de foc sobre els inspirats, de vegades com a esferes lluminoses, de vegades com a esbarzers ardents que es presentaven davant del temorós creient.

XII. ELS DESCOBRIMENTS

El dia desè:

Pocs però importants van ser els meus descobriments, els quals resumeixo d'aquesta manera:

1. La Força circula pel cos involuntàriament però pot ser orientada per un esforç conscient. L'assoliment d'un canvi dirigit, en el nivell de consciència, brinda a l'ésser humà un important indicatiu d'alliberament de les condicions "naturals" que sembla que s'imposen a la consciència.
2. En el cos existeixen punts de control de les seves diverses activitats.
3. Hi ha diferències entre l'estat de despert-veritable i altres nivells de consciència.
4. Pot conduir-se la Força al punt del real despertar (entenent per "Força" l'energia mental que acompanya determinades imatges i per "punt" la ubicació d'una imatge en un "lloc" de l'espai de representació).

Aquestes conclusions em van fer reconèixer, en les oracions dels pobles antics, el germen d'una gran veritat que es va enfosquir en els ritus i pràctiques externes, no aconseguint desenvolupar el treball intern que, realitzat amb perfecció, posa l'home en contacte amb la seva font lluminosa. Finalment, vaig advertir que els meus "descobriments" no eren tals sinó que es devien a la revelació interior a la qual accedeix tot aquell que, sense contradiccions, cerca la llum en el seu propi cor.

XIII. ELS PRINCIPIS

Diferent és l'actitud davant la vida i les coses quan la revelació interna fereix com el llamp.

Seguint lentament els passos, meditant les coses dites i les coses encara sense dir, pots convertir el sense-sentit en sentit. No és indiferent el que facis amb la teva vida. La teva vida, sotmesa a lleis, està exposada davant de possibilitats a escollir. Jo no et parlo de llibertat. Et parlo d'alliberament, de moviment, de procés. No et parlo de llibertat com quelcom quiet, sinó d'alliberar-se pas a pas com es va alliberant del necessari camí recorregut el qui s'apropa a la seva ciutat. Aleshores, "el que cal fer" no depèn d'una moral llunyana, incomprensible i convencional, sinó de lleis: lleis de vida, de llum, d'evolució.

Heus aquí els anomenats "Principis" que poden ajudar en la recerca de la unitat interior.

1. Anar contra l'evolució de les coses és anar en contra d'un mateix.
2. Quan forces alguna cosa cap a un fi, produeixes el contrari.
3. No t'oposis a una gran força. Retrocedeix fins que aquella es debiliti, llavors avança amb resolució.
4. Les coses estan bé quan marxen en conjunt, no aïlladament.
5. Si per a tu estan bé el dia i la nit, l'estiu i l'hivern, has superat les contradiccions.
6. Si persegueixes el plaer, t'encadenes al sofriment. Però, mentre no perjudiquis la teva salut, gaudeix sense inhibició quan l'oportunitat es presenti.
7. Si persegueixes un fi, t'encadenes. Si tot el que fas ho realitzes com si fos un fi en si mateix, t'alliberes.
8. Faràs desaparèixer els teus conflictes quan els entenguis en la seva última arrel, no quan vulguis resoldre'ls.
9. Quan perjudiques els altres restes encadenat. Però, si no perjudiques d'altres, pots fer el que vulguis amb llibertat.
10. Quan tractes els altres com vols que et tractin, t'alliberes.

11. No importa en quin bàndol t'hagin posat els esdeveniments, el que importa és que compreguis que tu no has escollit cap bàndol.
12. Els actes contradictoris o d'unitat s'acumulen dins teu. Si repeteixes els teus actes d'unitat interna, ja res no et podrà detenir.

Seràs com una força de la Natura quan no troba resistència al seu pas. Aprèn a distingir allò que és dificultat, problema, inconvenient, d'això que és contradicció. Si aquells et mouen o t'inciten, aquesta t'immobilitza en un cercle tancat.

Quan trobis una gran força, alegria i bondat en el teu cor, o quan et sentis lliure i sense contradiccions, agraeix immediatament en el teu interior. Quan et succeeixi el contrari, demana amb fe i aquell agraïment que vas acumular tornarà convertit i ampliat en benefici.

XIV. LA GUIA DEL CAMÍ INTERN

Si has comprès el que s'ha explicat fins aquí, pots experimentar, mitjançant un simple treball, la manifestació de la Força. Ara bé, no és igual que observis una posició mental més o menys correcta (com si es tractés d'una disposició al quefer tècnic), a que assumeixis un to i una obertura emotiva propera a aquella que inspiren els poemes. És per això que el llenguatge emprat per transmetre aquestes veritats tendeix a facilitar aquesta postura que posa amb major facilitat en presència de la percepció interna i no d'una idea sobre la "percepció interna".

Ara segueix amb atenció el que t'explicaré ja que tracta sobre el paisatge intern que pots trobar en treballar amb la Força i de les direccions que pots imprimir als teus moviments mentals.

"Pel camí intern pots anar enfosquit o il·luminat. Atén a les dues vies que s'obren davant teu.

Si deixes que el teu ésser es llanci cap a regions obscures, el teu cos guanya el combat i ell domina. Aleshores, brollaran sensacions i aparences d'esperits, de forces, de records. Per aquella via es davalla més i més. Allí estan l'Odi, la Venjança, l'Estranyesa, la Possessió, la Gelosia, el Desig de Romandre. Si davalles més encara, t'envairà la Frustració, el Ressentiment i tots aquells somiejos i desigs que han provocat ruïna i mort a la humanitat.

Si impulses el teu ésser cap a la direcció lluminosa, trobaràs resistència i fatiga a cada pas. Aquesta fatiga de l'ascens té els seus culpables. La teva vida pesa, els teus records pesen, les teves accions anteriors impedeixen l'ascens. Aquesta escalada és difícil per l'acció del teu cos que tendeix a dominar.

En els passos de l'ascens es troben regions estranyes de colors purs i de sons no coneguts.

No fugis de la purificació que actua com el foc i que horroritza amb els seus fantasmes.

Rebutja el sobresalt i el descoratjament.

Rebutja el desig de fugir cap a regions baixes i obscures.

Rebutja l'afecció als records.

Resta en llibertat interior amb indiferència cap al somieig del paisatge, amb resolució en l'ascens.

La llum pura clareja en els cims de les altes cadenes muntanyoses i les aigües dels-mil-colors baixen entre melodies desconegudes cap a turons i prades cristal·lines.

No temis la pressió de la llum que t'allunya del seu centre cada vegada amb més força. Absorbeix-la com si fos un líquid o un vent, perquè veritablement, en ella hi ha la vida.

Quan trobis la ciutat amagada a la gran cadena muntanyosa has de conèixer l'entrada. Això ho sabràs, però, en el moment en què la teva vida sigui transformada. Les seves enormes muralles estan escrites en figures, estan escrites en colors, estan 'sentides'. En aquesta ciutat es guarda el que està fet i el que està per fer... Per al teu ull intern, però, és opac allò que és transparent. Sí, els murs et són impenetrables!

Pren la Força de la ciutat amagada. Torna al món de la vida densa amb el teu front i les teves mans lluminoses."

XV. L'EXPERIÈNCIA DE PAU I EL PASSATGE DE LA FORÇA

1. Relaxa plenament el teu cos i aquieta la ment. Llavors, imagina una esfera transparent i lluminosa que baixa cap a tu i acaba per allotjar-se en el teu cor. Reconeixes al moment, que l'esfera deixa d'aparèixer com a imatge per transformar-se en sensació dins del pit.
2. Observa com la sensació de l'esfera s'expandeix lentament des del teu cor cap a fora del cos, alhora que la teva respiració es fa més àmplia i profunda. En arribar la sensació als límits del cos, pots aturar allí tota operació i registrar l'experiència de pau interior. Hi pots romandre el temps que et sembli adient. Aleshores, fes retrocedir aquesta expansió anterior (arribant, com al començament, al cor) per desprendre't de la teva «esfera» i cloure l'exercici calmat i reconfortat. Aquest treball s'anomena "experiència de pau".
3. Però, en canvi, si volguessis experimentar el passatge de la Força, en lloc de retrocedir en l'expansió hauries d'augmentar-la i deixar que les teves emocions i tot el teu ésser la segueixin. No tractis de posar la teva atenció en la respiració. Deixa que actuï per si mateixa, mentre continues l'expansió fora del teu cos.
4. Haig de repetir-te això: en aquests moments la teva atenció ha d'estar en la sensació de l'esfera que s'expandeix. Si no pots aconseguir això, convé que t'aturis i ho intentis en una altra oportunitat. De totes maneres, si no produeixes el passatge podràs experimentar una interessant sensació de pau.
5. Si, en canvi, has anat més lluny, començaràs a experimentar el passatge. Des de les teves mans i d'altres zones del cos t'arribarà un to de sensació diferent de l'habitual. Després percebràs ondulacions progressives i al poc temps brollaran amb vigor imatges i emocions. Deixa llavors que es produeixi el passatge...
6. En rebre la Força percebràs la llum o sons estranys depenent de la teva particular forma de representació habitual. En tot cas serà important l'experimentació de l'ampliació de la consciència, un dels indicadors de la qual haurà de ser una major lucidesa i disposició per comprendre el que succeeix.
7. Quan ho desitgis pots acabar amb aquest estat singular (si és que abans no s'ha diluït pel simple transcórrer del temps), imaginant o sentint que l'esfera es contrau i després surt de tu de la manera com havia arribat en començar tot això.

8. Interessa comprendre que nombrosos estats alterats de consciència han estat i són assolits, quasi sempre, posant en marxa mecanismes similars als descrits. Per descomptat que revestits d'estrany rituals i de vegades reforçats per pràctiques d'esgotament, desenfrenament motriu, repetició i postures que, en tots els casos, alteren la respiració i distorsionen la sensació general de l'intracòs. Has de reconèixer en aquest camp la hipnosi, la mediumnitat i també l'acció de la droga que, actuant per una altra via, produeix similars alteracions. I, per cert, tots els casos esmentats tenen per signe el no-control i el desconeixement del què succeeix. Desconfia de tals manifestacions i considera-les com a simples "trànsits" pels quals han passat els ignorants, els experimentadors i fins i tot els "sants", segons expliquen les llegendes.
9. Si has treballat observant el que s'ha recomanat pot passar, tanmateix, que no hakis aconseguit el passatge. Això no pot convertir-se en focus de preocupació sinó en indicador de manca de "soltesa" interior, cosa que podria reflectir molta tensió, problemes en la dinàmica de la imatge i, en suma, fragmentació en el comportament emotiu... Cosa que, d'altra banda, estarà present en la teva vida quotidiana.

XVI. PROJECCIÓ DE LA FORÇA

1. Si has experimentat el passatge de la Força podràs comprendre com, basant-se en fenòmens similars però sense cap comprensió, diferents pobles van posar en marxa ritus i cultes que després es van multiplicar sense parar. Mitjançant experiències del tipus ja comentat, moltes persones van sentir els seus cossos “desdoblats”. L’experiència de la Força els va donar la sensació que aquesta energia la podien projectar fora de si.
2. La Força fou “projectada” a altres i també a objectes particularment “aptes” per rebre-la i conservar-la. Confio que no et serà difícil entendre la funció amb què van complir certs sagraments en diferents religions i, igualment, el significat de llocs sagrats i de sacerdots suposadament “carregats” amb la Força. Quan alguns objectes van ser adorats amb fe en els temples i se’ls va envoltar de cerimònia i ritus, segurament “van retornar” als creients l’energia acumulada per oració repetida. És una limitació al coneixement del fet humà, que quasi sempre s’hagin vist aquestes coses per l’explicació externa segons cultura, espai, història i tradició, quan l’experiència interna bàsica és una dada essencial per entendre tot això.
3. Aquest “projectar”, “carregar” i “restituir” la Força tornarà a ocupar-nos més endavant. Però ja et dic ara que el mateix mecanisme segueix operant encara en societats dessacralitzades on els líders i els homes de prestigi estan nimbats d’una especial representació per a aquell que els veu i voldria fins i tot “tocar-los”, o bé apoderar-se d’un fragment de les seves robes, o dels seus estris.
4. Perquè tota representació d’allò que és “alt” va des de l’ull cap amunt de la línia normal de la mirada. I “altes” són les personalitats que “posseeixen” la bondat, la saviesa i la força. I en allò que és «alt» estan les jerarquies i els poders i les banderes i l’Estat. I nosaltres, comuns mortals, hem d’“ascendir” en l’escala social i apropar-nos al poder com sigui. Què malament estem, manejats encara per aquests mecanismes que coincideixen amb la representació interna, amb el nostre cap en allò que és “alt” i els nostres peus enganxats a la terra. Què malament estem, quan es creu en aquestes coses (i es creu perquè tenen la seva “realitat” en la representació interna). Què malament estem, quan la nostra mirada externa no és sinó una projecció ignorada de la interna.

XVII. PÈRDUA I REPRESSIÓ DE LA FORÇA

1. Les majors descàrregues d'energia es produeixen per actes descontrolats. Aquests són: la imaginació sense fre, la curiositat sense control, la xerrameca sense mesura, la sexualitat excessiva i la percepció exagerada (mirar, sentir, tastar, etc. de manera desbordada i sense objectiu). Però cal que reconeuís també que molts actuen d'aquesta manera perquè descarreguen les seves tensions que d'altra manera serien doloroses. Considerant això i veient la funció que compleixen aquestes descàrregues convindrà amb mi que no és raonable reprimir-les sinó més aviat ordenar-les.
2. Quant a la sexualitat, has d'interpretar correctament això: aquesta funció no ha de ser reprimida perquè en aquest cas crea efectes mortificants i contradicció interna. La sexualitat s'orienta i conclou en el seu acte, però no és convenient que segueixi afectant la imaginació o cercant un nou objecte de possessió de manera obsessiva.
3. El control del sexe per una determinada moral social o religiosa va servir a designis que no tenien res a veure amb l'evolució, sinó més aviat amb el contrari.
4. La Força (l'energia de la representació de la sensació del intracós), es va desdoblar cap a allò que és crepuscular en les societats reprimides i allí es van multiplicar els casos d'"endimoniats", "bruixots", sacrílegs i criminals de tota mena, que van gaudir amb el sofriment i la destrucció de la vida i la bellesa. En algunes tribus i civilitzacions, els criminals van estar repartits entre els qui van ajusticiar i els ajusticiats. En altres casos, es va perseguir tot el que era ciència i progrés perquè s'oposava a allò que era irracional, crepuscular i reprimat.
5. En certs pobles primitius existeix encara la repressió del sexe així com en altres considerats de "civilització avançada". És evident que, en uns i en altres, el signe destructiu és gran, tot i que en els dos casos l'origen de tal situació sigui diferent.
6. Si em demanes més explicacions, et diré que el sexe és sant en realitat i és el centre des del qual s'impulsa la vida i tota creativitat. Així com des d'allí s'impulsa també tota destrucció quan el seu funcionament no està resolt.
7. No cregueis mai les mentides dels enverinadors de la vida quan es refereixen al sexe com una cosa menyspreable. Al contrari, en ell hi ha bellesa i no és en va que està relacionat amb els millors sentiments de l'amor.

8. Tingues cura per tant i considera'l com una gran meravella que ha de tractar-se amb delicadesa sense convertir-lo en font de contradicció o desintegració de l'energia vital.

XVIII. ACCIÓ I REACCIÓ DE LA FORÇA

Et vaig explicar anteriorment: “Quan trobis una gran força, alegria i bondat en el teu cor o quan et sentis lliure i sense contradiccions, immediatament agraeix en el teu interior”.

1. “Agrair” significa concentrar els estats d'ànim positius, associats a una imatge, a una representació. Aquest estat positiu així associat permet que en situacions desfavorables, per evocació d'una cosa, sorgeixi aquella que la va acompanyar en moments anteriors. Com, a més, aquesta “càrrega” mental pot estar elevada per repeticions anteriors, ella és capaç de desallotjar emocions negatives que determinades circumstàncies poguessin imposar.
2. Per tot això, des del teu interior tornarà ampliat en benefici allò que vas demanar sempre que hagi acumulat en tu nombrosos estats positius. I ja no necessito repetir que aquest mecanisme va servir (confusament) per “carregar a fora” objectes o persones, o bé entitats internes que es van “projectar” i es va creure que atendrien prec i demandes.

XIX. ELS ESTATS INTERNS

Has d'adquirir ara prou percepció dels estats interns en què et pots trobar al llarg de la teva vida i, particularment, al llarg del teu treball evolutiu. No tinc altra manera de fer la descripció que amb imatges (en aquest cas, al·legories). Aquestes, segons em sembla, tenen per virtut concentrar "visualment" estats d'ànim complexos. D'altra banda, la singularitat d'encadenar aquests estats, com si fossin diferents moments d'un mateix procés, introdueix una variant en les descripcions sempre fragmentades a què ens han acostumat aquells que s'ocupen d'aquestes coses.

1. El primer estat, en el qual preval el sense-sentit (aquell que vam esmentar al començament), serà anomenat "vitalitat difusa". Tot s'orienta per les necessitats físiques però aquestes es confonen, sovint, amb desitjos i imatges contradictòries. Allí hi ha obscuritat en els motius i en els afers. Es roman en aquest estat vegetant, perdut entre formes variables. Des d'aquest punt es pot evolucionar només per dues vies: la via de la mort o la de la mutació.
2. La via de la mort et posa en presència d'un paisatge caòtic i obscur. Els antics van conèixer aquest passatge i quasi sempre el van ubicar "sota terra", o en les profunditats abissals. També alguns van visitar aquest regne per després "ressuscitar" en nivells lluminosos. Copsa bé que "a sota" de la mort existeix la vitalitat difusa. Potser la ment humana relacioni la desintegració mortal amb posteriors fenòmens de transformació i, també, tal vegada associï el moviment difús amb allò previ al naixement. Si la teva direcció és d'ascens, la "mort" significa un trencament amb la teva etapa anterior. Per la via de la mort s'ascendeix cap a un altre estat.
3. Arribant-hi es troba el refugi de la regressió. Des d'allí s'obren dos camins: el del penediment i aquell altre que va servir per a l'ascens, és a dir: el camí de la mort. Si prens el primer és perquè la teva decisió tendeix a trencar amb la teva vida passada. Si retornes pel camí de la mort, recaus en els abismes amb aquella sensació de cercle tancat.
4. Ara bé, et vaig dir que hi havia una altra senda per escapar de la vitalitat abismal, aquesta era la de la mutació. Si tries aquesta via és perquè vols emergir del teu penós estat, però sense estar disposat a abandonar alguns dels seus aparents beneficis. És, doncs, un fals camí conegut com el de la "mà torta". Molts monstres han sortit de les profunditats d'aquest tortuós passadís. Ells han volgut prendre els cels per assalt sense abandonar els inferns i, per tant, han projectat en el món mitjà una infinita contradicció.

5. Suposo que, ascendint des del regne de la mort i pel teu conscient penediment, has arribat ja a la morada de la tendència. Dues estretes cornises sostenen la teva morada: la conservació i la frustració. La conservació és falsa i inestable. Caminant-hi t'il·lusionen amb la idea de permanència, però en realitat davalles veloçment. Si prens el camí de la frustració la teva pujada és penosa, encara que és la única-no-falsa.
6. De fracàs en fracàs pots arribar al proper descans que s'anomena "morada del desviament". Compte amb les dues vies que tens ara al davant: o prens el camí de la resolució, que et porta a la generació, o prens el del ressentiment que et fa descendir novament cap a la regressió. Allí estàs plantat davant del dilema: o et decideixes pel laberint de la vida conscient (i ho fas amb resolució), o retornes ressentit a la teva vida anterior. Són nombrosos els qui no han aconseguit superar-se i tallen allí les seves possibilitats.
7. Però tu, que has ascendit amb resolució, et trobes ara en la posada coneguda com "generació". Allí tens tres portes: una es diu "Caiguda", una altra "Intent" i la tercera "Degradació". La Caiguda et porta directament a les profunditats i només un accident extern podria empènyer-t'hi. És difícil que triïs aquesta porta. Mentre que aquella de la Degradació et porta indirectament als abismes, desfent camins, en una mena d'espiral turbulenta en la qual reconsideres contínuament tot el que has perdut i tot el que has sacrificat. Aquest examen de consciència que porta a la Degradació és, per cert, un fals examen en què subestimes i desproporcionen algunes coses que compares. Tu compares l'esforç de l'ascens amb aquells "beneficis" que has abandonat. Però, si mires les coses de més a la vora, veuràs que no has abandonat res per aquest motiu sinó per altres. La Degradació comença, doncs, falsejant els motius que, sembla ser, van ser aliens a l'ascens. Jo pregunto ara: Què traeix la ment? Potser els falsos motius d'un entusiasme inicial? Potser la dificultat de l'empresa? Potser el fals record de sacrificis que no van existir, o que van ser impulsats per altres motius? Jo et dic i et pregunto ara: casa teva es va incendiar fa temps. Per això vas decidir l'ascens, o ara penses que es va incendiar pel fet d'ascendir? Que potser has mirat una mica el que va succeir a d'altres cases dels voltants?... No hi ha dubte que has de triar la porta del mig.
8. Puja per l'escala de l'Intent i arribaràs a una cúpula inestable. Des d'allí, desplaça't per un passadís estret i sinuós que coneixeràs com la "volubilitat", fins arribar a un espai ample i buit (com una plataforma), que s'anomena: "espai-obert-de-l'energia".
9. En aquest espai pots espantar-te pel paisatge desert i immens i per l'aterridor silenci d'aquesta nit transfigurada per enormes estels immòbils.

Allí, exactament sobre el teu cap, veuràs clavada en el firmament la insinuant forma de la Lluna Negra... una estranya lluna eclipsada que s'oposa exactament al Sol. Allí has d'esperar l'albada, pacient i amb fe, perquè res dolent no pot succeir si et mantens calm.

10. Podria succeir en aquesta situació que volguessis arranjar una sortida immediata d'allí. Si això passés, podries encaminar-te a les palpentes a qualsevol lloc per tal de no esperar el dia prudentment. Has de recordar que allí tot moviment (en la foscor) és fals i genèricament és anomenat "improvisació". Si t'oblidessis del que ara et dic i comencessis a improvisar moviments, tingues per cert que series arrossegat per un remolí entre sendes i morades fins al fons més obscur de la dissolució.
11. Què difícil resulta comprendre que els estats interns estan encadenats els uns als altres! Si veiessis quina lògica inflexible té la consciència, advertiries que en la situació descrita qui improvisa a cegues, fatalment comença a degradar i a degradar-se; sorgeixen després els sentiments de frustració i va caient després en el ressentiment i en la mort, i sobrevé l'oblit d'allò que algun dia va arribar a percebre.
12. Si en l'esplanada aconsegueixes assolir el dia, sorgirà davant dels teus ulls el radiant Sol que ha d'enlluminar-te per primera vegada la realitat. Llavors veuràs que en tot el que existeix viu un Pla.
13. És difícil que caiguis des d'allí excepte que voluntàriament vulguis descendir cap a regions més obscures per portar la llum a les tenebres.

No és valuós desenvolupar més aquests temes, perquè sense experiència enganyen i traslladen al camp de la imaginació allò que és realitzable. Que serveixi el que s'ha dit fins aquí. Si el que s'ha explicat no et fos útil, què podries objectar, ja que res no té fonament ni raó per a l'escepticisme, proper a la imatge d'un mirall, al so d'un eco, a l'ombra d'una ombra.

XX. LA REALITAT INTERIOR

1. Atén les meves consideracions. Només hi hauràs d'intuir fenòmens al·legòrics i paisatges del món extern. Però també hi ha descripcions reals del món mental.
2. Tampoc has de creure que els "llocs" per on passes en el teu caminar, tinguin algun tipus d'existència independent. Similar confusió va fer enfosquir sovint ensenyaments profunds i així fins avui alguns creuen que cels, inferns, àngels, dimonis, castells encantats, ciutats remotes i d'altres, tenen realitat visible per als « il·luminats ». El mateix prejudici, però amb interpretació inversa s'ha apoderat d'escèptics sense saviesa que van prendre aquestes coses per simples il·lusions o al·lucinacions patides per ments enfebrades.
3. Haig de repetir, aleshores, que en tot això has de comprendre que es tracta de veritables estats mentals, encara que simbolitzats amb objectes propis del món extern.
4. Tingues en compte el que s'ha dit i aprèn a descobrir la veritat darrere les al·legories que de vegades desvien la ment, però que de vegades tradueixen realitats impossibles de copsar sense representació.

Quan es va parlar de les ciutats dels déus on van voler arribar nombrosos herois de diferents pobles; quan es va parlar de paradisos, en què deus i homes conviuen en original natura transfigurada; quan es va parlar de caigudes i diluvis es va dir una gran veritat interior.

Després els redemptors van portar els seus missatges i arribaren a nosaltres en doble natura, per tal de restablir aquella nostàlgica unitat perduda. També llavors es va dir una gran veritat interior.

Tanmateix, quan es va dir tot allò col·locant-ho fora de la ment, es va errar o es va mentir.

Inversament, el món extern confós amb la interna mirada obliga aquesta a recórrer nous camins.

Així, avui vola cap als estels l'heroi d'aquesta edat. Vola a través de regions abans ignorades. Vola cap a fora del seu món i, sense saber-ho, va impulsat fins a l'intern i lluminós centre.

L'EXPERIÈNCIA

OFICI

Es realitza quan ho demana un conjunt de persones.

Oficiant: La meva ment està inquieta.

Conjunt: La meva ment està inquieta.

Oficiant: El meu cor sobresaltat.

Conjunt: El meu cor sobresaltat.

Oficiant: El meu cos tens.

Conjunt: El meu cos tens.

Oficiant: Afluixo el meu cos, el meu cor i la meva ment.

Conjunt: Afluixo el meu cos, el meu cor i la meva ment.

En la mesura que sigui possible, els concurrents estan asseguts. L'Auxiliar es posa dret i esmenta un Principi o pensament de La Mirada Interna d'acord a les circumstàncies i invita a meditar-hi. Passen uns minuts i finalment l'Oficiant, dret, llegeix lentament les frases següents, aturant-se a cadascuna d'elles.

Oficiant: Relaxa plenament el teu cos i aquieta la ment...

Llavors, imagina una esfera transparent i lluminosa que baixa cap a tu i acaba per allotjar-se en el teu cor...

Reconeixeràs que l'esfera comença a transformar-se en una sensació expansiva dins del teu pit...

La sensació de l'esfera s'expandeix des del teu cor cap a fora del cos, alhora que amplies la teva respiració...

A les teves mans i a la resta del teu cos tindràs noves sensacions...

Percebràs ondulacions progressives i brollaran emocions i records positius...

Deixa que es produeixi el passatge de la Força lliurement. Aquesta Força que dóna energia al teu cos i a la teva ment...

Deixa que la Força es manifesti en tu...

Tracta de veure la seva llum dins dels teus ulls i no impedeixis que ella actuï per si sola...

Sent la Força i la seva lluminositat interna...

Deixa-la que es manifesti lliurement...

Auxiliar: Amb aquesta Força que hem rebut, concentrem la ment en el compliment d'allò que necessitem realment...

Convida tothom a posar-se dret per efectuar la Petició. Després transcorre un temps.

Oficiant: Pau, Força i Alegria!

Conjunt: També per a tu, Pau, Força i Alegria.

IMPOSICIÓ

Es realitza quan ho demanen una o diverses persones. L'Oficiant i l'Auxiliar estan drets.

Oficiant: La meva ment està inquieta.

Conjunt: La meva ment està inquieta.

Oficiant: El meu cor sobresaltat.

Conjunt: El meu cor sobresaltat.

Oficiant: El meu cos tens.

Conjunt: El meu cos tens.

Oficiant: Afluixo el meu cos, el meu cor i la meva ment.

Conjunt: Afluixo el meu cos, el meu cor i la meva ment.

L'Oficiant i l'Auxiliar seuen i deixen transcórrer un temps. L'Oficiant es posa dret.

Oficiant: Si vols rebre la Força has de comprendre que en el moment de la Imposició començaràs a experimentar noves sensacions. Percebràs ondulacions progressives i brollaran emocions i records positius. Quan això succeeixi, deixa que es produeixi el passatge de la Força lliurement...

Deixa que la Força es manifesti en tu i no impedeixis que ella actuï per si sola...

Sent la Força i la seva lluminositat interna...

Deixa-la que es manifesti lliurement...

Passat un temps, l'Auxiliar es posa dret.

Auxiliar: Qui desitgi rebre la Força, pot posar-se dret.

L'Auxiliar convida, d'acord al nombre d'assistents a romandre dret al costat dels seients o a formar un cercle al voltant de l'Oficiant. Passat un moment, l'Oficiant comença la imposició. L'Auxiliar, si és el cas, facilita els desplaçaments dels participants i, ocasionalment, n'acompanya algun fins al seu seient. Acabada la imposició, es dona un temps d'assimilació de l'experiència.

Auxiliar: Amb aquesta Força que hem rebut, concentrem la ment en el compliment d'allò que necessitem realment, o bé concentrem la ment en allò que algú molt estimat, necessita realment.

*Convida tothom a posar-se dret a fi d'efectuar silenciosament les seves peticions.
De vegades, algú dels assistents formula una petició per a algú present o absent.*

Transcorre un temps.

Oficiant: Pau, Força i Alegria !

Conjunt: També per a tu, Pau, Força i Alegria.

BENESTAR

Es realitza quan ho demana un conjunt de persones. Els partíips, si és possible, estan asseguts. L'Oficiant i l'auxiliar drets.

Auxiliar: Aquí estem reunits per recordar els nostres éssers estimats. Alguns d'ells tenen dificultats en la seva vida afectiva, en la seva vida de relació, o en la seva salut. Cap a ells dirigim els nostres pensaments i els nostres millors desitjos.

Oficiant: Confiem que arribi fins a ells la nostra petició de benestar. Pensem en els nostres éssers estimats; sentim la presència dels nostres éssers estimats i experimentem el contacte amb els nostres éssers estimats.

Auxiliar: Prendrem un temps curt per meditar en les dificultats que pateixen aquestes persones...

Es donen uns pocs minuts a fi que els assistents puguin meditar.

Oficiant: Voldríem ara fer sentir a aquelles persones els nostres millors desitjos. Una onada d'alleujament i benestar els ha d'arribar...

Auxiliar: Prendrem un temps curt per ubicar mentalment la situació de benestar que desitgem als nostres éssers estimats.

Es donen uns pocs minuts a fi que els assistents puguin concentrar la seva ment.

Oficiant: Clourem aquesta cerimònia donant l'oportunitat a aquells que així ho desitgin, de sentir la presència d'aquells éssers molt estimats que, *tot i que no es troben aquí en el nostre temps i en el nostre espai*, es relacionen amb nosaltres en l'experiència de l'amor, la pau i la càlida alegria...

Es dona un temps curt.

Oficiant: Això ha estat bo per a altres, reconfortant per a nosaltres i inspirador per a les nostres vides. Saludem a tots, immersos en aquest corrent de benestar, reforçat pels bons desitjos dels aquí presents...

PROTECCIÓ

Cerimònia de participació individual o col·lectiva. Tots drets. L'Oficiant i l'auxiliar davant dels infants i aquests envoltats pels assistents.

Auxiliar: Aquesta cerimònia té per objecte donar participació als infants en la nostra comunitat.

Des d'antic, els nens han estat objecte de cerimònies tals com batejos, imposicions de nom, etc. mitjançant les quals s'ha reconegut el canvi de situació, el canvi d'etapa en l'ésser humà.

Existiren i existeixen certes formalitats civils per les quals es fa constar el naixement, el lloc on el fet es va produir, etc. Però la transcendència espiritual que acompanya una cerimònia d'aquest tipus, no té res a veure amb la fredor de les constàncies escrites sinó que està lligada al goig dels pares i de la comunitat, en ser presentats els nens públicament.

Aquesta és una cerimònia mitjançant la qual l'estat dels nens canvia en convertir-se en partícps d'una comunitat que es compromet a fer-se'n càrrec en cas que desafortunades circumstàncies els deixin desvalguts.

En aquesta cerimònia es demana protecció per als nens i la comunitat els acull com a nous fills.

Passat un temps, l'Oficiant es dirigeix amablement als presents.

Oficiant: Demanem protecció per a aquests nens.

Auxiliar: Els acollim amb goig i ens comprometem a donar-los protecció.

Oficiant: Elevem ara els nostres millors desitjos... Pau i alegria per a tots !

Imposa amablement una mà sobre el cap de cada infant i el besa al front...

MATRIMONI

Tots drets. Una o diverses parelles. L'Oficiant i l'Auxiliar davant les parelles.

Auxiliar: Des de temps remots, els casaments han estat cerimònies de canvi d'estat de les persones.

Quan algú acaba o comença una nova etapa de la vida, sol acompanyar aquesta situació amb un determinat ritual. La nostra vida personal i social està lligada a rituals més o menys acceptats pels costums. Diem les nostres salutacions al matí, diferents que a la nit; fem una encaixada a un conegut; celebrem un aniversari, una culminació d'estudis o un canvi de feina. Els nostres esports estan acompanyats de ritual i les nostres cerimònies religioses, partidàries i cíviques ens col·loquen en la situació adient segons sigui el cas.

El matrimoni és un canvi important en l'estat de les persones i en totes les nacions aquest fet exigeix certes formalitats legals. És a dir, la relació conjugal ubica els consorts en una nova situació respecte a la comunitat i a l'Estat. Però quan una parella estableix vincles conjugals ho fa pensant en un nou estil de vida, ho fa amb sentiment profund i no amb esperit formal.

Avui, per tant, en aquesta cerimònia de canvi d'estat hi ha la intenció d'establir un vincle nou i si és possible durador amb una altra persona. Hi ha el desig de rebre de l'altre el millor i donar a l'altre el millor. Hi ha la intenció de dur el vincle més lluny, portant al món o adoptant infants.

Veient així el casament, concedim importància a la legalitat del vincle, però quant al sentit espiritual i emocional diem que únicament els cònjuges donen significat a aquesta cerimònia.

En altres paraules, aquesta cerimònia posa dos éssers humans en situació d'emprendre una vida nova i és en aquesta cerimònia on els contraents realitzen aquesta profunda unió d'acord amb el seu propi sentir.

Nosaltres no casem sinó que ells es casen davant de la nostra comunitat.

Oficiant: I per tal que aquesta cerimònia sigui pròpia i vertadera, preguntem: *(adreçant-se a un membre de la parella)* Què és per a tu aquest matrimoni?

Qui ha estat demanat explica en veu alta...

Oficiant: (Adreçant-se a l'altre membre). Què és per a tu aquest matrimoni ?

Qui ha estat demanat explica en veu alta...

Oficiant: En conseqüència, aquest matrimoni serà d'acord als desitjos expressats i a les intencions més profundes. (*Saluda afectuosament la/es parella/es*).

ASSISTÈNCIA

Aquesta és una cerimònia de molt afecte i exigeix que qui la realitza doni el millor de si.

La cerimònia pot ser repetida a petició de l'interessat o d'aquells que en tenen cura.

L'Oficiant a soles amb el moribund.

Sigui quin sigui l'aparent estat de lucidesa o inconsciència del moribund, l'Oficiant s'aproxima a ell i li parla amb veu suau, clara i pausada.

Oficiant: Els records de la teva vida són el judici de les teves accions. Pots, en poc temps, recordar molt del millor que hi ha dins teu. Recorda, doncs, però sense sobresalt i purifica la teva memòria. Recorda suaument i tranquil·litza la teva ment...

Fa silenci uns minuts i reprèn després la paraula amb el mateix to i intensitat.

Rebutja ara el sobresalt i el descoratjament...

Rebutja ara el desig de fugir cap a regions obscures...

Rebutja ara l'afecció als records...

Queda ara en llibertat interior, amb indiferència cap al somieig del paisatge...

.....

Pren ara la resolució de l'ascens...

La Llum pura clareja en els cims de les altes cadenes muntanyoses i les aigües dels-mil-colors baixen entre melodies irrecognoscibles cap a turons i prades cristal·lines...

No temis la pressió de la Llum que t'allunya del seu centre cada vegada més fortament. Absorbeix-la com si fos un líquid o un vent, perquè en ella, certament es troba la vida...

Quan a la gran cadena muntanyosa trobis la ciutat amagada has de conèixer l'entrada. Però això ho sabràs en el moment que la teva vida sigui transformada. Les seves enormes muralles estan escrites en figures, estan escrites en colors, estan "sentides". En aquesta ciutat es guarda allò que està fet i allò que està per fer...

Fa un breu silenci i reprèn després la paraula amb el mateix to i intensitat.

Estàs reconciliat...

Estàs purificat...

Prepara't a entrar en la més formosa Ciutat de la Llum, en aquesta ciutat mai percebuda per l'ull, mai escoltat el seu cant per l'oïda humana...

Vine, prepara't a entrar en la més formosa llum...

MORT

Oficiant: La vida ha cessat en aquest cos. Hem de fer un esforç per separar en la nostra ment la imatge d'aquest cos i la imatge de qui ara recordem...

Aquest cos no ens escolta. Aquest cos no és qui nosaltres recordem...

Aquell que no sent la presència d'una altra vida separada del cos, que consideri que encara que la mort hagi paralytat el cos, les accions realitzades segueixen actuant i la seva influència no es detindrà mai. Aquesta cadena d'accions desfermades en vida no pot ser aturada per la mort. Què profunda és la meditació entorn a aquesta veritat, tot i que no es compregui totalment la transformació d'una acció en una altra!

I aquell que sent la presència d'una altra vida separada, que consideri igualment que la mort només ha paralytat el cos; que la ment un cop més s'ha alliberat triomfalment i s'obre pas cap a la Llum...

Sigui quin sigui el nostre parer, no plorem els cossos. Meditem més aviat en l'arrel de les nostres creences i una suau i silenciosa alegria arribarà fins a nosaltres...

Pau al cor, llum a l'enteniment!

RECONeixEMENT

El Reconeixement és una cerimònia d'inclusió en la Comunitat. Inclusió per experiències comunes, per ideals, actituds i procediments compartits.

Es realitza a petició d'un conjunt de persones i després d'un Ofici. Els qui han de participar han de comptar amb el text escrit.

L'Oficiant i l'Auxiliar drets.

Auxiliar: La realització d'aquesta cerimònia ha estat demanada per aquelles persones que desitgen incloure's activament en la nostra Comunitat. Aquí s'expressarà un compromís personal i conjunt per treballar pel millorament de la vida de cadascú i pel millorament de la vida del nostre proïsme.

L'Auxiliar convida els qui vulguin donar testimoni a posar-se drets.

Oficiant: El dolor i el sofriment que experimentem els éssers humans retrocediran si avança el bon coneixement, no el coneixement al servei de l'egoisme i l'opressió.

El bon coneixement porta a la justícia.

El bon coneixement porta a la reconciliació.

El bon coneixement porta, també, a desxifrar allò que és sagrat en la profunditat de la consciència.

Auxiliar (i el conjunt dels qui testimonien, llegint):

Considerem l'ésser humà com a màxim valor per damunt del diner, de l'Estat, de la religió, dels models i dels sistemes socials.

Impulsem la llibertat de pensament.

Propiciem la igualtat de drets i la igualtat d'oportunitats per a tots els éssers humans.

Reconeixem i encoratgem la diversitat de costums i cultures.

Ens oposem a tota discriminació.

Consagrem la resistència justa contra tota forma de violència física, econòmica, racial, religiosa, sexual, psicològica i moral.

Oficiant: D'altra banda, així com ningú no té dret a discriminar a altres per la seva religió o la seva irreligiositat, reclamem per a nosaltres el dret a proclamar la nostra espiritualitat i la nostra creença en la immortalitat i en allò que és sagrat.

La nostra espiritualitat no és l'espiritualitat de la superstició, no és l'espiritualitat de la intolerància, no és l'espiritualitat del dogma, no és l'espiritualitat de la violència religiosa; és l'espiritualitat que ha despertat del seu son profund per nodrir els éssers humans en les seves millors aspiracions.

Auxiliar (*i el conjunt dels qui testimonien, llegint*):

Volem donar coherència a les nostres vides fent coincidir el que pensem, sentim i fem.

Desitgem superar la mala consciència reconeixent els nostres fracassos.

Aspirem a persuadir i a reconciliar.

Ens proposem donar creixent compliment a aquesta regla, que ens recorda "tractar els altres com volem ser tractats".

Oficiant: Començarem una vida nova.

Buscarem en el nostre interior els signes d'allò que és sagrat i portarem a altres el nostre missatge.

Auxiliar (*i el conjunt dels qui testimonien, llegint*):

Avui començarem la renovació de la nostra vida. Començarem buscant la pau mental i la Força que ens doni alegria i convicció. Després, anirem fins a les persones més properes a compartir amb elles tot allò gran i bo que ens ha succeït.

Oficiant: Per a tots Pau, Força i Alegria

Auxiliar (*i tots els presents*):

També per a tu Pau, Força i Alegria.

EL CAMÍ

Si creus que la teva vida acaba amb la mort, el que penses, sents i fas no té sentit. Tot conclou en la incoherència, en la desintegració.

Si creus que la teva vida no acaba amb la mort, ha de coincidir el que penses amb el que sents i amb el que fas. Tot ha d'avançar cap a la coherència, cap a la unitat.

Si ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, tota ajuda que demanis no trobarà justificació.

Si no ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, has de fer que coincideixi el que sents amb el que penses i fas per tal d'ajudar d'altres.

Aprèn a tractar els altres de la manera en què vols ser tractat.

Aprèn a superar el dolor i el sofriment en tu, en el teu proïsme i en la societat humana.

Aprèn a resistir la violència que hi ha dintre i fora de tu.

Aprèn a reconèixer els signes d'allò que és sagrat dins i fora de tu.

No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: "qui sóc?"

No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: "cap on vaig?"

No deixis passar un dia sense respondre't qui ets.

No deixis passar un dia sense respondre't cap on vas.

No deixis passar una gran alegria sense agrair en el teu interior.

No deixis passar una gran tristor sense reclamar en el teu interior aquella alegria que va quedar guardada.

No imaginis que estàs sol en el teu poble, en la teva ciutat, en la Terra i en els infinits móns.

No imaginis que estàs encadenat a aquest temps i a aquest espai.

No imaginis que en la teva mort s'eternitza la soledat.

ÍNDEX

El Llibre	3
I. La meditació	4
II. Disposició per comprendre	5
III. El sense-sentit	6
IV. La dependència	7
V. Sospita del sentit	8
VI. Somni i despertar	9
VII. Presència de la força	10
VIII. Control de la força	11
IX. Manifestacions de l'energia	12
X. Evidència del sentit	13
XI. El centre lluminós	14
XII. Els descobriments	15
XIII. Els principis	16
XIV. La guia del camí intern	18
XV. L'experiència de pau i el passatge de la força	20
XVI. Projectió de la força	22
XVII. Pèrdua i repressió de la força	23
XVIII. Acció i reacció de la força	25
XIX. Els estats interns	26
XX. La realitat interior	29
L'Experiència	30
Ofici	31
Imposició	33
Benestar	35
Protecció	36
Matrimoni	37
Assistència	39
Mort	41
Reconeixement	42
El Camí	44

